

קונטראס

מה אכפת לך

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל, שלא יתבלבל
משום בריה שבעולם, ולא ישים לב אל כל מה
שאומרים ומדברים עליו.

*

בני ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנו והצפן
בוצינא קדישא עלהה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן علينا.

وعל-פי דברי תלמידו, מורהנו
קדוש, אור נפלא, אשר כל רוז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן علينا,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגمرا ומדרשים זהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר, מי שזוכה לדבק
עצמו פמید רק בו יתברך, ולא מסתכל
על שום בריה, אzo חי חיים ערבים
ונעיםימים, כי לא אכפת לו כבר מושום
דבר, רק מבנים עצמו פמید בתרך אמתת
מציאותו יתברך, וمراجיש איך שאורו
יתברך מסבכו.

(אמרי מוֹהָרָא"ש, חלק ב', סימן תקפג)

קונטראס

מה אכפת לך

.א.

אהובי, בני היכר! הנה אתה רואת מה שעובר
עליך ימים וימים, spel אחד מרחק אותה ומדבר
עליך, עד שנדמה לך לאלו אין מי שיבין אותה,
וזה שובר אותה לغمרי, כי חכמינו הקדושים אמרו
(תענית כג.): או חברותא או מיתותא; או שיש לאדם
חברים טובים שעוזרים לו, ואם לא המנות טוב
זה. ואתה נמצא במצב זה, שנדמה לך לאלו כל
העולם כולו בNEGDEH, וזה אשר שובר אותה לغمרי,
יעל-בן עלי לומר לך, שאין טעות גדולה מזו, כי
כל בר ישראל יש בו נקודה אשר אין בחרו, וכל

מה אכפת לך

אחד אם יקח את עצמו בידיו, יוכל להצליח יותר מכל העולם כלו, אם רק לא יבלבל את עצמו ממה אחרים אומרים ומדברים עליו, אלאadraba יאמר לעצמו: "מה אכפת לי מה אחרים אומרים או מרים עלי וחושבים עלי", אתה לך עם נתקתך זו שיש לך מה שאין באחרים, ואז דיקא תצליח דרך. ובאמת אתה צרייה לדעת, שבל מה שמדוברים עלייך וחושבים עלייך ומתייעצים עלייך, זה רק מחתמת קנאה שמקנאים בה, כי בגראה שאתה יותר מצליח מכולם, כי אחרי לא היו מדברים מכך ולא קיימו חושים רעה עלייך. ועל כן עשה זאת, אהובי, בני תינוק, ותאמר לעצמך: "מה אכפת לי מה אחרים מדברים ואומרים וחושבים עלי", ודיקא בשטכניס מדברתך ידיעה זו, אז תצליח ביוטר בחריך. ובקשר, אל תהיה בטלהן, חזק עצמך בכל מה שעובר עלייך, ואל תסכל על שום ברירה שבulous, ותמיד יהיה רגיל על לשונך: "מה אכפת לי מה אחרים משפילים אותך", אז דיקא תצליח דרך תמיד, ותהיה הכי מצליח בעולם, כי ברגע שהאדם מחדיר בעצמו ידיעה זו, שלא אכפת לו מה אחרים

אומרים ומדברים וחושבים עליהם, אז הוא מצליח ביותר בחריו; כי עקר הפלון בחרים הוא רק פשוטיד חושב מה אחרים חושבים עליהם, ודבר זה שוברו לגמרי, והוא בא לידי אכזבות גדולות בחרי, עד שיש בניגוד אדם שמספר אכזבות וכשלונות מתיאשים לגמרי מהחרים שלהם, ואומרים לעצם: "אני כבר לא שווה לשום דבר". ובאמת אין לך עוד טענות יותר גדולה מזו, כי לאדם אסור לעזוב את עצמו בשום פנים ואופן, ואסור לו להתרשל ממה שקיבל ולקח על עצמו בשבייל זולתו, אלא ידע ויאמין שיש לו כחות גדולים הטעונים בו. וכייש לו ידיעות אלו, אז יצלייח דרכו תמיד; ועל כן אהובי, בני תקර! חזק ואמץ מארך, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותה, ותהייה כלכך חזק בעצמך, עד שלא תפתקל על שום בריה שבעולם, כאלו אין קימים כלל, ולא יהיה אכפת לך משום דבר ומשום בריה שבעולם, ואז תראה איזו הצלחה תהיה לך בחרים. אבל אתה צריך להיות מארך חזק בהזה, כיطبع של אנשים שבען אכפת לו מה שזולתו חושב ממנה ומה

מה אכפת לך

שזולתו מדבר עליו, ותמיד רוצה למצא חן בעיני זולתו, וזה עקר הכשלון והאכזבה שיש לאדם בזה העולם, כי ברגע שמתבלבל מאחר, ומתחנן בדעת זולתו, מה שחוש בעליו ומה שמדבר עליו, זה הפתח לכשלון ולאכזבה בחיים; ועל כן ברוח לך רק אליו יתברך, שהוא יתברך מנהיג את עולמו בחסד וברחמים, ומתוךו אליו יתברך, וזה יכנס בך בטחון עצמי, ולא יהיה אכפת לך מושום ברים שבעולם המדברת וחושבת עלייך רעה, ודיקא על-ידך זה פצלית ורכך תמיד. ותזכור דבר זה, כי תctrך אותו בחיים חיותך, כי אם איןך צריך את זה עכשו, תctrך את זה במשה ימי חייך, כי החיים הקרוב, תctrך את זה בקש מה מאר, ורב רבם של בני-אדם הנשברים, הם רק על-ידי שמלבלים את עצם ממה שאחרים אומרים עליהם, ומה שאחרים הושבים מהם, כי הטע של האדם שרואה לשאת חן בעיני כל רואיו, וכשהינו הולך לו, אז נשבר לגמרי. ובאמת עקר נזחון החיים הוא רק כשהולך בצורה כזו שלא אכפת לו שום דבר

מה שבל העולם מדברים עליו וחושבים עליו
ומקנאים בו, הוא עושה את שלו בעקבות גדולה,
ודיקא אז מצלית בכל עניינו. וכל אלו שהצליחו
בין בשמי ובין ברוחני, היה רק על-ידי עצה זו,
שהשתמשו בדרך זו, ותמיד אמרו לעצם: "מה
אכפת לי מה שזולתי חושב ומדבר עלי", וכן
כשאחד רצה לשבר אותו, ענה ואמר לו: "מה
אכפת לך מעוניין", והתאר בעזה ובעקבות
דקדשה, ודיקא על-ידי זה הצליחו בחיהם. זכר
כל זה, כי תctrך אותו למים הבאים, ותהייה לוי
אסיר תודה שלמדתי עמך עצה נפלאה איך עבר
את חמימים בשלום ולהצלית בהם.

ב.

אריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר הרים
של האדים בזה הולם מלאים נסונות קשים
ומרים, ועובר על כל אחד ואחד צרות ויטורים,
קטנות ומכוונים, חלישות הדעת ובלבולים, עד
שיש בני אדם שמרב עם הוצאות המסתבכים אותם,
אין רואים לעצם עצה רק להתאבך, חס ושלום,

מה אכפת לך

כִּי מְרַב דָּכָאנוֹת וַעֲצֹבוֹת שְׁעוֹבָרִים עַלֵּיכֶם, עַוְלָמָם
 חִרְבָּ בַּעֲדָם, וַנְדַמָּה לְהֵם כְּאֵלֹא אָבֵד מְנוֹס וַתְקֻווָּה,
 וְכֵאֵלֹא אָף פָּעֵם לֹא יֵצָאוּ מַהֲפֵח שְׁנָפְלוּ אֲלֵיכֶם.
 וּבָאָמָת לֹא נִקְלָעוּ אֶל הַמִּצְבָּה הַזֹּה, אֶלָּא עַל-יִדִּי
 שַׁהַסְתְּפָלוּ תִּמְיד עַל זַוְלָתֶם, וְחַשְׁבָּו: "מָה אָוֶרֶת
 זַוְלָתִי עַלִי? ! וְמָה מְדָבֵר זַוְלָתִי עַלִי? ! וְמָה חֹשֶׁב
 זַוְלָתִי עַלִי? ! וְתִמְיד יִשְׁבַּדְעַתְּמָם רַק אֶת זַוְלָתֶם,
 כְּאֵלֹא הֵם חַיִים רַק בְּשִׁבְיל זַוְלָתֶם, וְאֵם נִדְמָה לְהֵם
 שַׁזְוְלָתֶם דִּבְרֵר עַלֵּיכֶם אוֹ צַחַק מֵהֶם אוֹ הַתְלֹאֵץ
 מֵהֶם, הֵם נִשְׁבָּרִים לְגָמְרִי, וַנְוֹפְלִים בְּדַקָּאָן
 וַעֲצֹבוֹת גִּדוֹלָה, עַד שָׁמְרִים וּמְרוֹרִים לְהֵם כָּל
 הַחַיִים, וְאֵינָם רֹזְאִים לְעַצְמָם שָׁוֵם עַצָּה רַק
 לַהֲתָאָבֵד, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְּן. וּבָאָמָת אֵין לְךָ עוֹד
 טַפְשָׁוֹת יוֹתֵר גִּדוֹלָה מֵזוֹ, הָאֵם אַתָּה חֵי בְּשִׁבְיל
 זַוְלָתֶךָ ? ! הָאֵם זַוְלָתֶךָ בָּאָמָת מַתְעַנֵּין בָּךְ ? ! וְלוּ
 יָצַיר שְׁהָלָה בָּאָמָת מַקְנָא בָּךְ, וּמְדָבֵר עַלְיךָ כָּל דָּבָר
 רַע, וְחוֹשֵׁב אֵיךְ לְהַרְעֵעַ וְלְהַצִּיק לְךָ, אֲדָרְבָּה תַּתְחַזֵּק
 וְתַהְיֵה גָּבָר, וַתָּאמֶר לְעַצְמָךְ: "מָה אַכְפָּתָה לִי מִמֶּנּוּ,
 אֲדָרְבָּה אָנִי אָרְאָה לוֹ אֵיךְ אָנִי כָּבֵר מַצְלָח וְאֵיךְ
 שָׂ奧ָתִי לֹא יָכֹלִים לְשִׁבְרֵר בְּשָׁוֵם פָּנִים וְאַפְּנִים" ; וְאֵז

מה אכפת לך

רגע

אם תהיה חזק ואמיץ בדבר זה, לחקק היטיב בדעתך: "מה אכפת לי מזולתי", אז דיקא יגנס בה חזק ואמיצות הלב, ולא תתבלבל מושם דבר ומשום ברירה שבעולם. אבל אל כל זה את אי אפשר להגיע, אלא על ידי תקף האמונה בו יתברך, לידע בידעה ברורה ומזככת, ולהאמין באמונה חזקה, שאין בלוויו יתברך כלל, והוא יתברך מחייה ומהנה ומקים את כל הבריאה כליה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך. ואף שאמונה וידעה הם שני הפלחים, כי אמונה שיח רק בדבר שהשכל לא יכול להבין, וידעה הוא דבר שהשכל בן מבין, עם כל זאת אתה צריכה צריך לדעת, אהובי, בני היקר, אשר בתיי האדם עוברים כל מני נפילות וירידות, כל מני נסונות קשים ומריים, כל מני הרפתקאות וצרות ויסורים, ומה בא שאדם מבלב עצמו مما שאחרים מדברים וחושבים עליו, ורזה לשאת חן בעיני כל רואיו, ואכפת לו מה שאחרים חושבים ומדברים עליו, וזה מה ששוחר אותו למורי, כי כל החיים שלו הם חיים של זולתו, והוא לא חי את המ חיים שלו,

מה אכפת לך

מַאֲחֶר שָׁמְשִׁתְדֵל לְחַיּוֹת חַיִם אַחֲרִים, הַיְנוּ מַה אַחֲרִים אָוּמְרִים עָלָיו, וּמַה אַחֲרִים חֹשְׁבִים מִמֶּנּוּ, וּעַל זה צְרִיכִים לִידְעָה בִּידְיעָה בְּרוֹרָה וּמִזְכָּת שְׁחָבָרֶךָ לֹא יִכּוֹל לְעַשׂוֹת לְךָ הַרְעָא אוֹ הַטּוֹב, כִּי הַכָּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֶךָ, וְהוּא יִתְבָּרֶךָ מִתְּחִיה וּמִהְנוֹה וּמִקְיָם אַת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה, וְאִם יִקְשָׁה לְךָ אֵיךְ יִכּוֹל לְהִיּוֹת דָּבָר כֹּזה, הָלָא סֻוֹף כָּל סֻוֹף הוּא בַּעַל בְּחִירָה? עַל זה צְרִיכִים אַמּוֹנָה פִּשְׁוֹטָה בּוֹ יִתְבָּרֶךָ, לִידְעָה שִׁישׁ הַרְבָּה דָּבָרים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים וְלֹא יִכּוֹלִים לְהִבִּין. עַל-כֵן בְּחִיָּה הָאָדָם צְרִיכִים אַת שְׁנֵיֵיהם — יִדְיעָה וּאַמּוֹנָה, לִידְעָה שָׁאַיִן לִי לְהַתְּפִعֵל מִשּׁוּם בְּרִיחָה שְׁבָעוֹלִים, וְלוֹמֶר לְעַצְמֵי אֱלֹהִים פָּעָמִים בַּיּוֹם אֶחָד: "מַה אַכְפָּתָה לִי מַה שְׁאַחֲרִים אָוּמְרִים וּמִדָּבָרים וּחֹשְׁבִים עָלִי, הָלָא הֵם לֹא יִכּוֹלִים לְעַשׂוֹת לִי שׁוּם דָּבָר בְּלִעְדֵי רְצׂוֹנוֹ יִתְבָּרֶךָ", וְאִם יִכְנָסֶנוּ בָּהּ אַילּוּ קָשִׁיות וִסְפָּקוֹת, שְׁטוֹף כָּל סֻוֹף הוּא בַּעַל בְּחִירָה? עַל זה תְּזַרְקֵן וְתַשְׁלִיךֵן אַת עַצְמָךְ אֶל תֹּוךְ אַמּוֹנָה פִּשְׁוֹטָה, וְתַאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרֶךָ, אֲשֶׁר אַיִן בְּלִעְדֵי יִתְבָּרֶךָ כָּלָל, וְהַגָּא מִנְהִיגֵּת עַוְלָמוֹ בְּהַשְּׁגַחָה נוֹרָאָה וּגְנָפְלָאָה מַאַד, דָּבָר קָטָן וְדָבָר גָּדוֹל לֹא

מה אכפת לך

ורה

נעשה מעצמו, אלא בהשגחת הבורא יתברך שםו. ואו אם תלך, אהובי, בני היקר, בדרכך זו, מצלייח דרכך תמיד, ושם דבר שבעולם לא יוכל לשפר אותך, אך אתה צריך להיות מאד מאד חזק בהזה, כי אחרית החיים שלך יהיו מרים מרורים מאד מאד, כי רואים שפלו אלו שאין להם אמונה בו יתברך, וחושבים שהפל טבע ומקורה ומזלו, הם שרויים בדכוון עמק ובעצבות, ומרים להם החיים מאד מאד, עד שלא רואים שום אור בקאה המנאה, ואינם רואים שום דרך ותקוה איך לआת פעם מהMRIות והארות שנפלו ונקלעו אליהם, ומה נסות בהם מתחשבות של התאבדות, רחמנא לישובן; ועל כן ראה, אהובי, בני היקר, להיות בריה, ותעזוב את כל השטויות שלך, ואת כל העצבות והדכוונות והMRIות, וראה גם ראה איך עברו אצל החיים עד עכשו ומה פעלת בהם, כלום ולא כלום, מדוע לא תכח עצמן בידיך? ותאמר לעצמך פעם ולתמיד: "מה אכפת לי מה אחרים חושבים ודברים ואומרים עלי? עלי לחת עצמי בידי ולחזר בתשובה שלו מה אליו

יתברך, ולהחדר בעצמי, אשר כל העולם כלו הוא
 אין סוף ברוך הוא, והכל לפל אלקות גמור הפה,
 ואין העולם מעלים את אלקותו יתרך, אלא הוא
 לבוש לגבי אור אין סוף ברוך הוא, וכן גופי הוא
 לבוש להנשמה שלי, שהיא חלק אלוק ממועל".
 ובכל שתחדר בעצמך ידיעות אלו, תרגיש את
 עצמך אדם אחר לגמרי, ותגנס בך התהזיות
 עצומה ואמצ לב לא לירא ולא לפחד משים בריה
 שבעולם, ולא להתבלבל מאריך אחד, אלא תלך לפיק
 תומך, ודיקא על-ידידה מצלית את דרכך. ואני
 מכרח להגיד לך, אהובי, בני היקר, שהוא לא קל
 להגיא למדרגה זו, לאחר שכבר נטבע בעצמך
 טبع כזה, שאתה בן מתענית במה שוזלתך חושב
 ואומר ומדבר עלייך, ותמיד אתה מי רק עם ראש
 זולתך — מה הוא אומר? מה הוא חושב? איך
 הוא מסתכל עלייך? שהוא כל הכספיון שלך בחיך,
 ועכשו אתה רוץ להשנות את הטבע הרע שלך, וזה
 מאי מאי קשה, עם כל זאת, אם אתה רוץ
 להצליח דרכך, עלייך לעקר ולשרש מעצמך את
 הטבע הרע הזה שמבלב אותך תמיד, מה זולתך

מה אכפת לך

רעו

אומר וחוֹשֵב וּמִדְבָּר עַלְיָה, וְאֹז אֶם יְהִי לְךָ לֵב
אמִין וְחַזָּק לְאָז לְהַתְּבִּלְבֵּל מִשּׁוּם בָּרִיה שְׁבָעוֹלָם,
וְתִמְיד תֹּאמֶר לְעַצְמָךְ: "מָה אֲכַפֵּת לִי מְאַחֲרִים, אַנִי
צָרִיךְ לְהִיּוֹת פָּמִיד דָבָוק בָּו יִתְבְּרָךְ בַּתְּכִלִית
הַדְּבָקוּת, וְלֹבְטֵל עַצְמִי לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הָאַיִן סֻף בָּרוּךְ
הָוּא, וְלֹבְטֵל אֶת גְּשָׁמִיות הַעוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִי
וְלַהֲמִישֵךְ בָּו אֶת אָרוֹן יִתְבְּרָךְ, וְלַהֲזִיא אֶת נַקְדָתִי
הַשִּׁיכָת אֲלֵי"; אֶם תְּהִי חַזָּק בָּזָה, תִּצְלִיחַ דָרְכֶךָ
פָמִיד, וְתִעַלֵּה מִעַלָּה מִעַלָּה, וְשׂוּם בָּרִיה שְׁבָעוֹלָם
לֹא תִוּכֵל לְמַנְعֵל אֹתָךְ מִזָּה; אֲשֶׁרִי מִי שָׁמְכַנִּיס
יִדְיעֹת אַלְוִי הַיִיטֵב בְּלָבָבוֹ, שָׁאוֹז יִשְׁתַּגֵּה לוֹ כָל הַלְּזָה
מִחְשָׁבָתוֹ, וַיִּסְתַּפֵּל וַיַּרְאֶה אֶת כָל הַחַיִים בְּצִוְרָה
אַחֲרַת לְגַמְרֵי; אֲשֶׁרִי לוֹ בָּזָה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בָּבָא.

.ג.

אֲהֻנוּ, בְּנֵי הַיְּקָר! עַלְיָךְ לְדִעָת כִּי חַיִי הָאָדָם
בָּזָה הַעוֹלָם מִאַד מִאַד מִסְכָנִים, כִּי עוֹבֵר עַל כָּל
אַחֲד וְאַחֲד מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, וּכְמַעַט שִׁיתָּאַבֵּד מִרְבָּ
צָרוֹת וַיִּסְוִירִים, עֲנִיוֹת וְדַחֲקֹות וְחַלְיָשׁוֹת הַדִּעָת
שְׁעוֹבֵר עַלְיוֹ בְּכָל יוֹם, וּכְלֹזֶה בָּא מִיחַמֵּת שָׁאָדָם

מה אכפת לך

עורך את עצמו ממנה יתברך; כי באהמת מי שבורח רק אליו יתברך וחזר בתשובה, וידע אשר אין שום מציאות בלוויו יתברך כלל, והוא יתברך מחייה ומגהה ומקים את כל הבריאה כליה, וודומים, צומת, חי, ודבר, הם עצם עצמיות להיות אלקוטו יתברך, וועשה את רצונו יתברך, אדם כזה חי חיים טובים, ערבים ומתקים, ואינו מבלב את עצמו משום בריה שבעולם, אבל ברגע שהאדם מתרחק ממנה יתברך, ונדרמה לו כאלו יש אליה טבע או מקרה או מזל, או אליה בן אדם יכול לנצח אותו מבלתי רשותו יתברך, על ידי זה הוא געך לגמרי משפטו, ומשם באות כל הארץ והישראל והMRIות שעוברים על כל אחד ואחד; ועל בן ראה, אהובי, בני הקדש! לחרז בתשובה אהית, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשבר אותך, ועל תסכל על שום בריה שבעולם יהיה איך שייה ויהיה מה שייה, תמיד פגید: "מה אכפת לי, מאמר שאני צריך רק לשוב אליו יתברך, ומספיק כל הארץ והישראל שאני מתעננה בהם, ובפרט שפליyi כבר בעמקי עמקים בשואל מהותית

מה אכפת לך

רעות

וְמִפְחָטוֹ, וְחַטָּאתִי וְעֲוֵיתִי וְפִשְׁעָתִי נֶגֶדו יַתְבִּרְךָ
יָמִים וְשָׁנִים בְּכָל מִינִי חַטָּאים שְׁבָעוֹלָם, וְאֵין חַטָּא
בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשָׂיתִי, וְעַל-כֵּן מָה אֲכַפֵּת לִי עַכְשָׁוִ
מְאַחֲרִים, אָנִי צָרִיךְ לְשׁוֹב בַּתְשׁוּבָה שֶׁלֶמֶה לִפְנֵיו
יַתְבִּרְךָ"; וְאֵז, אֲהוֹבִי, בָּנִי הַקָּרֵר, אֵם תְּהִיה חַזָּק
וְאִמְיצֵץ בְּדִבּוֹרִים אַלְוִגָּן, לוֹמֵר תְּמִיד: "מָה אֲכַפֵּת לִי
מְאַחֲרִים, אָנִי צָרִיךְ לְשׁוֹב בַּתְשׁוּבָה שֶׁלֶמֶה אַלְיוֹ
יַתְבִּרְךָ", עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָּא תָּזַפֵּה לְהַצְלִיחַ דָּרְכֶךָ,
וַתְּשׁוֹב בַּתְשׁוּבָה אֲמֻתִית, אָבֵל אַתָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת
עַקְשָׁן גָּדוֹל עַל זֶה, וְלֹא לְהַתְעַרֵּב בְּשָׁוִם עַסְקִים שֶׁל
אָף אֶחָד, כִּי טָבָע שֶׁל הָאָדָם הוּא תְּמִיד לְהַתְעַרֵּב
מָה אָחָר אָוּמֵר וּמָה אָחָר חֹשֶׁב, וְאֵיךְ הַוְלֵךְ
הַעֲנִינִים אֲצַל אַחֲרִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא נִשְׁבֵּר
לְגָמָרִי, וּבְפִרְטָן כְּשַׁגְתְּפָס בְּמִדְתַּת הַקְּנָאָה. וְלֹכֶן כֵּל
אָדָם וְאָדָם צָרִיךְ לְהִגִּיד לְעַצְמוֹ: "מָה אֲכַפֵּת לִי
מְאַחֲרִים. וְכֵן אֵם אֶחָד בָּא וְשׂוֹבֵר אֹתוֹ, וְאָוּמֵר לוֹ,
שַׁאֲתָה כָּبֵר לֹא שָׁנוּ שָׁוֹם דָּבָר, וְלֹא צָרִיכִין אָוּתָךְ
בְּשָׁמִים, וּכְדוּמָה כֵּל מִינִי דִבּוֹרִים וּפְטִפוּתִי דִבּוֹרִים
בְּטִילִים, תָּאמֵר לוֹ: "מָה אֲכַפֵּת לך מִמֶּנִּי, אָנִי לא
צָרִיךְ אָוּתָךְ, אָנִי מְאַמֵּן בְּאָמֹנוֹה שֶׁלֶמֶה בַּהֲקָדוֹשָׁ-

מה אכפת לך

ברוק-הוא, ועודין הקדוש-ברוק-הוא אוהב אותו, ואפלוי שכבר עשית מה שעשית, עם כל זאת רחמניתו יתברך גודלה מאד מאד, ואפלוי פגום ומגשם כמו יכול לחזור בתשובה שלמה". וצריך שתהיה חזק באמין, אהובי, בני תקיר, נגד כל העולם כלו, אףלו נגד אלו שרצו לשבור אותו, ואומרים לך שאין לך שם תקווה, ואתה כבר לא שווה לשם דבר, תענה להם בעזיות ובעקשנות דקדשה: "מה אכפת לך מפני, אני לא רוצה בכלל להתייחס לדברים שלך, הקדוש-ברוק-הוא כל-כך גדול, שאפלוי מגשם וירוד ופגום כמו, גם-כן יכול לחזור בתשובה שלמה"; ותהי חזק באמין בדברים אלו, ואז תראה איך שתהיה לך הצלחה גדולה, כי רק בזה תלויה הצלחת האדם בין בגשמי ובין ברוחני, כשהיאנו מבלב את עצמו משום בריה שבעולם, אבל ברגע שהאדם מסתכל על אחרים, או שומע מה שאחרים אומרים לו ושוברים אותו, אז הוא בא לכל מיini כשלונות וכל מיini אכזבות ונתקבל לגמרי, אבל אלו שהתייחסו מחייהם היה רק על-ידי שנשבר מפה

מה אכפת לך

רפא

שדברו עליהם ואמרו לפניהם. וכך ראה אהובי, בני היקר, לקחת את עצמה בידיך, ותאמר לעצמך: "מה אכפת לי אחרים, אני לא צരיך את אף אחד, רק את הקדוש ברוך הוא", ועל-ידי זה תצליח את דרכך תמיד, ותזכה להיות דבוק בחמי החיים בו יתברך, ותצליח בין גשמי ובין ברוחני.

.ד.

צരיך שתדע, אהובי, בני היקר, של עניינך הוא רק לשוב אליו יתברך, וזה צരיך להיות כל רצונך וכסופה ומגמתה, ועל תפצל על שום בריה שבעולם, כי מה יש לך עם אחרים, סוף כל סוף עובה יום אחר יום, ושבוע אחר שבוע, וחישך אחר חישך ושנה אחר שנה, וכי מתגען בצרותיך ובבעיותיך ובכל מה שעובה עלייך? ועל-כן מה ולמה תתבלבל מה שזה אומר ומה שזה חושב, או מה שזה מתלויץ ומה שזה מדבר עלייך? הלא הכל הבעל ורעות רוח, כי מה יכולם כבר לעשות לך? הלא בעית צרה אף אחד לא רוצחה לעוזר לך, אדרבה שמחים באיזה, ואם-כן מה ולמה לך

מַה אֲכַפֵּת לְךָ

להסתכל על אחרים, שזו עקר הכספיון שלך, שאפתה מتابלבל מאחרים; ועל-כן ראה, אהובי, בני הicker לומר לעצמך: "מה אכפת לי מאחר, הלא הוא רק רואח לשבר אותו ולראות את נקמתי, ואם-כן עלי להיות חזק ואמיץ בנדחת, ולא להתפעל משום בריה שבעולם, ולהמשיך את עצמי רק אליו יתברך, ותclf-ומיד כשהאחד יבא ויראה לשבר אותו, אגיד לו פתווח: 'מה אכפת לך ממוני'; ודייקא על-ידי-זה תצליח דרכך, כי עקר כל הרחוק שאדם מתרחק ממוני יתברך ובפרט מי שכבר היה בין חברים רעים, ועשה מעשים מגננים עליהם, עקר רחוקו ממוני יתברך ומהתשובה, הוא רק מחתמת שהוא מתביש מה יאמרו החברים, כי פן ואילן יצחקו ממוני, כי געשיתי חזר בתשובה"; ובאמת עלייך להתבונן, אהובי, בני הicker, הלא סוף כל סוף ארכיכין לעזוב את העולם הזה, וכך לא יועיל שום דבר, ההכרח למות, אם כן רוצים ואם לא רוצים, ההכרח לעזוב את זה העולם, ועל-כן מדוע לא פושב בתשובה שלמה אליו יתברך, ואל תבלבל את עצמך משום בריה

מה אכפת לך

רפג

שבעולם, ואפלו מאלו החברים הרים שעשית
עםם ממעשים מגנים, מה לך מהם, תאמר לנפשך:
עד כאן הייתה בשאלת תחתית ומחתפיו, ומהיום
זה לא אני כבר רוצה לנתק את כל הקשרים מהם,
אני רוצה לחדור בתשובה שלמה אליו יתברך,
ולבטל את עצמי לגמרי אל אין סוף ברוך הוא,
ואף שבתחלת אהיה ללוג ולקיים בעיני זולת
ובעיני חברי, כי יאמרו עלי מה שיאמרו, עם כל
זאת עלייך לדעת, אהובי, בני היקר, שאי אפשר
לשוב בתשובה שלמה אליו יתברך, אלא כשקונים
לעצמך את המדה הימנאה הזו, לידע אשר לא
אכפת לי מה שזילתי אומר, כי מה לי עם
אחרים ? ! ואם תחדר ידיעות אלו בלבך ובראתך,
או תצליח כל ימי חייך, גם בגשמיות ומפל שבן
ברוחנית, כי עקר ההצלונות והאזרחות בזה
העולם בגשמיות הוא רק מחתמת שמבלב את
עצמך מה שאחרים אומרים עליו וחושבים עליו
ומדברים עליו, וזה אשר שובר אותו לגמרי, אבל
תclf-ומיד שאינו מסתכל על אחרים כלל, רק עובד
על עצמו ועל נקתו, ורוצה להצליח בחיים ואומר

מַה אֲכִפָת לֵךְ

לעצמו: "מַה אֲכִפָת לֵי מַה שֶׁאֶחָרִים אוּמְרִים וּמְדֹבְרִים עַלְיִי", דיקא על-ידי-זה מצליחים, ומכל שכן ברוחניות אי אפשר ללמוד ולהתפלל ולקיים את מצוותיו יתברך, אלא על-ידי העצה היקраה הזו, שלא יהיה אפשר לו מה שנעשה עם אחרים, כי על-פי-רב נופל בראתו ומתקבל, כי רואה אשר חבריו כבר זכו למה שזכו והגיעו למאה שהגיעה, והצליחוائد שהצליחו, זה לומד כל-כך הרבה בהרבה, וזה מתפלל בכוונה גדולה ומקיים את מצוותיו יתברך בשמה עצומה, ואני עדין רחוק מפל זה, ומנה בשאול תהית ומתהתו, ועדין לא התחלתי למד, ואיני יכול להתפלל תפלה אחת בכוונה בלי מחשבות זרות ורעות, ואיני יכול לקיים שום מצווה בשמה ובהדר", וזה אשר שובר את האדים לגמר, אבל אם יצית לעצה היקраה הזו שלא יהיה אפשר לו מאחרים כלל, אלא יהיה שיש ושם בכל נקודה וננקודה שבו, ועם כל מצווה קטנה שרק זוכה לקיים יركד מרוב שמה שהוא זוכה לעשות רצונו יתברך, ואף שהוא מלא פגמים, עם כל זאת הוא זוכה לעשות רצונו יתברך, וכן התפלות שלו, אף

מה אכפת לך

רפה

שזהו מילא מתחשבות זרות ורעות, ואינו זוכה לקשר את המתחשה אל הדבר, כי הדבר הולך לצד אחד ומהמתחשה הולכת לצד אחר, עם כל זאת צריכין לשמח מאד מודעם פסוק אחד שאומרים בכוונה ובקשור למתחשה אל הדבר, ומכל שכן כשלזוכים לומר ברכה בכוונה ובדבקות בו יתברך, וכן בלמוד התורה הקדושה, צריכין לשמח עם כל נקודה ונקודה קטנה שיש בו, ולא להסתכל על אחרים כלל, ואסור שיהיה לו אכפת מה שקורה עם אחרים, וזה דיקא אם תלך בדרך זו — מצלייח ביותר; אחרי מי שמכניס העצה היקרה זו אל תה ליבו, וזה יזכה לשוב בתשובה שלמה אליו יתברך, וייה בעל תשובה אמת, ושום דבר לא יוכל לשבר אותו ולבטל אותו, כי אף פעם אינו מסתכל על אחרים כלל. ואתה אהובי, בני היקר, צריך לדעת, שבו ברגע שאתה חוקק בדעתך שלא אכפת לך שום דבר, או מצלייח בכל דרכיך.

.ה.

אהובי, בני היקר! ראה לדבק את עצמך בו

מה אכפת לך

יתברך, ותמיד תמשיך על עצמך את אמתת מציאותו יתברך, ותמיד תחשב רק ממו יתברך, אך שהוא מתחיה ומהינה ומקיים את כל הבריאה פלה, ודומם, צומח, חי, מדובר, הם עצם עצמיות חייות אלקיות יתברך, שנחלבו בלבוש הזה שלמראה עיניך, וכשהאדם מחייב עצמו ידיעות אלו, אז כבר לא אכפת לו מאף אחד בעולם, כי הוא כל-כך דבוק בחיה החיים בו יתברך, עד שאינו יכול להפריד ממו כלל, כי מי שמנคงיס ברעתו אמתת מציאותו יתברך, על-ידי זה שום דבר שבעולם כבר לא יוכל לנתק אותו ממו יתברך, ולא אכפת לו משום בריה שבעולם, כי בוא ברגעush אדם מחייב עצמו בעצמו, אשר הכל לכל אלקיות גמור הוא, אז נעשה כלי להמשכת שכינת עוז יתברך למטה, ומסתוּבָב בעולם לא אדם אלא מלאך, כי הוא הפשיט מעצמו כל לבושי גשמיות גופו וכל לבושים גשמיות זה העולם והבלוי, ונשאר רק אור האלקי המתחיה ומהינה ומקיים אותו ואת כל העולם כלו, אף שמחוץ רואים את האדם מסתוּבָב עם לבושים והסתירות והעלמות, כי מסתוּבָב בתוךך

מה אכפת לך

רפו

עלם גשמי וחמרי, עם כל זאת האדם הvae דבוק
בחי הרים בו יתברך, ואצלו כבר נפשט הלבוש
וההסתירה וההעלה מה שמעלים ומסתירים
ומלבושים את אמת מציאותו יתברך, והוא כבר
בדגמת מלאך שדבוק באש או אלה אש, ולא אכפת
לו משים בריה שבעלם, על אף שמבזים ומחרפים
ומגדפים אותו, ודברים עלייו כל דבר אסור, עם
כל זאת זה לא נוגע לו כלל, כי מאחר שהפשיט
כבר את כל הלבושים והסתירות וההעלאות
מנקחת חיית אלקותו יתברך המחה ומגה ומקיים
אותו ואת כל הבריאה כלה; אשרי מי שזכה
להגיע למדרגה זו, שלו מדרגת גודלי מבחני
הצדיקים, שכלכך דבקים בו יתברך, עד שלא
אכפת להם כלום, וזכה להגיע אל בטול בזה, עד
שנעים מרכבה לגבי הארץ סוף ברוך הוא,
אשריהם ואשרי חלוקם, ואשרי הדבקים בהם;
ועל-כן ראה אהובי, בני היכר, להתרבר תמיד אל
צדיקים כאלו, אשר גם הם ימשיכו עלייך מאורים
וזינום, שזכה להגיע אל זה, וגם לך יאיר מאורים
הכח ומהמצח, ולא تستכל על שום בריה

מה אכפת לך

שאומרת אחרת, כי מה לך עם אחרים, הלא הם
 אינם רוצים לעוזר לך, וקיימים מתחננים בירידתך
 ובנטילתך היכן שאתך נמצא, ועל כן מדוע אתה
 צריך להתבלבל מהם? יותר טוב לך לברוח אל
 הצדיקים האמתיים שרוצים לעוזר לך ולהשפיע גם
 עלייך מטובם ומארם ומזון, ולהפוך — אלו
 האנשים הרוצים לשבר אותך ולרחק אותך, עלייך
 לומר לעצמך: "מה אכפת לי מהם, אני לא רוץ
 לראות אותם, ולא מעוניין אותי כלל מהם, מאחר
 שאתה חפצים בטובתי, ואני רוצים לעוזר לי,
 על כן מה אכפת לי מהם". ואז, אהובי, בני היקר,
 אם תחדר בעצמך ידיעות אלו, תזפה להיות מלך
 לצדיקים האמתיים שבדור הזה; כי בכלל דורendor
 יש צדיקים אמיתיים הדבקים בחיה החיים בו יתברך,
 וכל עניינם הוא רק להאיר את אורו יתברך בזה
 העולם, ולהחדר את שכינה עוזו יתברךقلب כל
 בר ישראל, ולושות אותו כפוא לשכינה עוז
 יתברך; ולכן אהובי בני היקר, תבקש הרבה ממנה
 יתברך בכל יום, שיהיה לך חלק ונחלה עם הצדיקים
 קדושים כאלו, אשר מזמן נעתק מהם חיזוק דהאי

עלמא, ועלידי שתהיה מקרוב אליהם, גם עלייך
תהייה משפעת ידיעה ודעתי זו — לא להסתכל על
שום בריה שבעולם, אלא על אמתת מציאותו
יתברך, אשר אין לך עוד טוב ונעם וערבות יותר
מזה, שהאדם זוכה להכיר אותו יתברך עוד בזאת
העולם, ועושה לו יתברך דירה כאן בתקותנים,
הינו שמקור גשמיות גופו וגשמיות העולם
והבליו, אל אמתת מציאותו יתברך, וירודע ועוד
אשר אין טבע ומקרה ומזל כלל, אלא הכל משגח
ב להשגחה פרטית, ואז בידיעות אלו נעשים
בעצם כליא להמשכת שכינה עוזו יתברך בזאת
העולם, ולא רק שיאיר לו אלא יאיר גם לאחרים;
אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזאת העולם כלל,
ואשרי ואשרי מי שאינו מטעה את אחרים בזאת
העולם, אלא תמיד מחייב בהם ידעת אמתת
מציאותו יתברך, שאז טוב לו וטוב לעולם, אשרי
לו בזאת ואשרי לו בא לנצח נצחים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

"אחד היה אברהם" (יחזקאל לג): **שאברהם** עבד בשם רק על-ידי **שהיה אחד**, שתחשב בראתו **שהוא רק ייחידי בעולם**, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שפרים מאחרי ה', ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק בalgo הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן ביל הרוצה לכנס בעבודת בשם אי אפשר לו לכנס, כי אם על-ידי בחינה זו, שיחשב שאין בעולם, כי אם הוא לבדו ייחידי בעולם, ולא יסתכל עליום אדם המונענו, בגון: אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו ובנוא, או המונעות שיש ממשאר בני העולם, הפליגים ומסיתים ומונעים מעוברכו יתברך. ואיריך שלא יחויש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת "אחד היה אברהם" — בalgo הוא ייחידי בעולם פג"ל:
(לקוטי-מוהר"ן בהשחתה)